

ZVON

Katolické Misie

Mmgr. Peter Esterka, 300 East Taft Ave.,
Orange, CA. 95665-4300. Tel.: (714) 998-0251 FAX: (714) 637-0201

SV. CYRIL

A

METODĚJ

СВ.
М
С
Ц
У
Л
Д
И
И

СВ.
К
И
Р
И
Л
Л
Ъ

SENT \$50.00
ON 7/7/96
#5668

Cyril a Metoděj, patroni slovanských národů a spolupatroni Evropy, jsou často zobrazováni společně – Metoděj jako biskup s berlou a mitrou, Cyril v mnišském hábitu s knihou a skříňkou s ostatky sv. Klimenta. Někdy společně nesou tzv. staroboleslavské paladium – reliéf Panny Marie s Ježíškem. V Čechách a na Moravě se objevuje i výjev, jak Metoděj křtí knížete Bořivoje.

NEW YORK

ČERVENEC/JULY

1996

CYRIL A METODĚJ,

VĚROZVĚSTOVÉ SLOVANŮ

Moravský kníže Rostislav po celá léta úspěšně odolával útokům, které proti němu vedl německý král Ludvík. Protože útočníci tvrdili, že se jejich nájezdy dějí v zájmu šíření křesťanství, ač Rostislav sám i mnozí jeho poddaní již dříve křest přijali, vyslal kníže poselstvo k byzantskému císaři Michalovi III. i k papeži do Říma se žádostí, aby na Moravu byli vysláni kněží a učitelé, kteří by lidu srozumitelným jazykem hlásali víru Kristovu.

Císař Michal III. s potěšením vyhověl Rostislavově žádosti a roku 863 vyslal na Moravu učené bratry Konstantína a Metoděje. Pocházeli z významné soľuňské rodiny a oba se již v mládí rozhodli zasvětit svůj život Bohu.

Metoděj, starší z obou bratří, sloužil zprvu císaři jako vysoký úředník v severní Makedonii, obydlené slovanským obyvatelstvem. Pro svou spravedlnost a laskavost si záhy získal lásku lidí, jejichž záležitostmi spravoval. Světská sláva ho však neuspokojovala a rozmařilý život císařského dvora ho naplňoval nevolí. Vzdal se proto svého úřadu a uchýlil se na horu Olymp, kde vstoupil do kláštera sv. Basila.

Mladší Konstantin jevil velké nadání pro duchovní vědy. Byl žákem předních učenců císařské školy v Konstantinopoli a již v mladém věku právem získal přívjisko „Filozof“. Po skončení studií sám vyučoval filozofii a spravoval knihovnu při chrámu Boží Moudrosti. Jeho srdce však toužilo po zbožném rozjímání v ústraní, a proto se vzdal všech úřadů a následoval bratra Metoděje do kláštera na hoře Olympu.

Když přišli na Moravu, seznámili se bratři nejprve s tamějšími obyčejí a pokusili se odstranit přetrvávající pohané zvyky. Záhy si získali řadu žáků, z nichž mnozí se začali připravovat pro kněžský úřad.

Franští kněží nelibě nesli, že se na Moravě šíří křesťanství hlášané slovanským jazykem a že jsou v tomto jazyce slouženy i mše. Tvrdili, že Písmo svaté má být šířeno jen v těch jazycích, v nichž bylo napsáno, tedy hebrejsky, řecky a latinsky. Proto se Konstantin s Metodějem rozhodli, že se vydají do Říma, aby si od papeže vyžádali svolení kázat v jazyce Slovanů a právo vysvětit své nejlepší žáky na kněze.

Po třech letech působení na Moravě se tedy bratři vypravili se svými žáky do Říma. Cestou se na několik měsíců zastavili v Panonii u knížete Kocela, který je radostně uvítal a požádal je, aby i pro jeho zemi vyučili kněze znalé slovanského jazyka. Na další cestu je proto provázela řada nových žáků.

Roku 867 dorazili Konstantin a Metoděj do Říma. Papež Hadrián II., který věděl, že přinášejí ostatky svatého Klimenta, jim vyšel naproti s průvodem kněží a obyvatel města. Slavnostně dopravili světcovy ostatky do chrámu, který byl odedávna zasvěcen jeho památce, a tam je uložili. V následujících dnech předložili bratři papeži ke schválení bohoslužebné knihy ve slovanském jazyce. Papež je po krátkém rozvažování schválil a zároveň nařídil, aby byli na kněze vysvěceni Konstantinovi a Metodějovi žáci Kliment, Gorazd, Naum, Angelar a Sava.

V roce 874 se mohl Metoděj konečně vrátit na Moravu, kde po knížeti Rostislavovi nastoupil na stolec Svatopluk. Téhož roku uzavřeli Moravané konečně mír s králem Ludvíkem. V mírové smlouvě uznal Ludvík nezávislost Moravy na své říši v záležitostech světských i církevních. Nic tedy nestálo v cestě Metodějovu dalšímu působení. Spolu se svými žáky hlásal pak víru Kristovu na Moravě, v Nitransku i v Čechách, jejichž knížete Bořivoje podle pověsti pokřtil. Franští kněží se však ani nyní nesmířili s Metodějovým působením a neustále mu strojili úklady. Obviňovali Metoděje, že šíří bludařské učení a podařilo se jim zasít semínko nedůvěry do srdce knížete Svatopluka. Díky franským úkladům se Metoděj musil roku 879 znovu odebrat do Říma a obhajovat před papežem svou pravověrnost. Papež ho znovu potvrdil v arcibiskupském úřadě a výslovně nařídil, aby ho poslouchali všichni kněží na Moravě, ať jsou jakéhokoliv jazyka. Kníže Svatopluk pak měl vyslat do Říma dva kněze, kteří by byli vysvěceni na biskupy a Metodějovi pomáhali. K Metodějovu zklamání zvolil Svatopluk za jednoho z biskupů Franka Wichinga, druhým se stal Metodějův žák Gorazd. Wiching, kterému bylo svěřeno biskupství v Niře, začal ihned proti Metodějovi intrikovat. Papež však arcibiskupa znovu zařídil, a tak mohl Metoděj vykonávat svůj úřad až do své smrti roku 885.

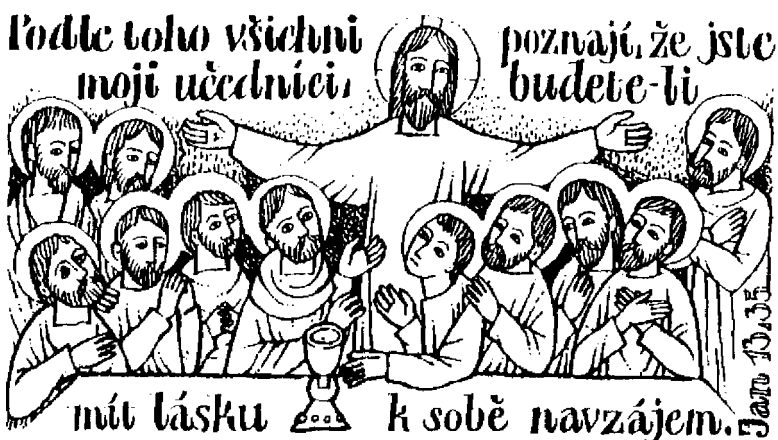
Cyril a Metoděj byli a jsou hojně uctíváni i v Bulharsku, kam přinesli křesťanství jejich žáci. Takto je zobrazil neznámý malíř ikon v 18. století. Metoděj drží v ruce knihu evangelíí, Cyril svítek se slovanskou abecedou, nazvanou po něm cyrilice.

Radost z dosaženého cíle však zkalila vážná nemoc Konstantinova. Když cítil, že se blíží konec jeho života, uchýlil se do kláštera při chrámu sv. Klimenta v Římě, kde přijal řeholní jméno Cyril a za krátký čas pokojně zesnul.

Metoděj byl papežem vysvěcen na misijního biskupa s právem udělovat svým žákům kněžské svěcení. Tehdy dorazilo do Říma poselstvo panonského knížete Kocela, který žádal, aby Metoděj byl ustanoven biskupem jeho země, do níž s bratrem křesťanství přinesl. Papež jeho žádosti vyhověl a jmenoval Metoděje arcibiskupem panonským s pravomocí i nad Moravou.

S apoštolským listem povolujícím čtení evangelíí ve slovanském jazyce se Metoděj odebral do Panonie. Pod ochranou knížete Kocela tam vykonával své poslání a čekal, až se uklidní poměry na Moravě, zmítané válkou s králem Ludvíkem. Franští biskupové, kteří považovali Panonii stejně jako Moravu za oblast, která patří pod jejich správu, byli Metodějovou činností pohoršeni a rozhodli se jí zamezit. Z jejich příkazu byl arcibiskup úkladně zajat. Ač se hájil papežovým příkazem a žádal, aby byl postaven před jeho soud, byl uvržen z rozkazu biskupů do žaláře. Teprve zákrok nového papeže Jana VIII., který se dovedl o křivdách, jichž se na Metodějovi dopustili franští biskupové, ho vysvobodil. Papež nařídil jeho okamžitě propuštění, potvrdil ho v úřadě a přísne pokáral jeho vězňatele.

HLAS PASTÝŘE

Kresba Zdeněk Čech

Milí farníci od Panny Marie Karmelské!

Z PERA MSGRA ESTERKY:

Milí členové a přátelé naší misie (moc se mi líbí název otce Vyoralá: "krajanská rodina") v New Yorku!

Jak jsem se zmínil v minulém čísle Zvonu, budou další mše sv. obětovány o Hermanem v kostele u Panny Marie Karmelské 30. 6. a 7. a 14. července. Pak, bohužel, nebudeme mít k dispozici kněze a tak krajanské mše sv. až do příjezdu kněze, který nastoupí, aby nahradil o. Vyoralá, nebudou. Moc toho lituji, ale v dané situaci se nic jiného nedá dělat. Změní-li se něco v této věci, budu Vás hned informovat posláním dalšího čísla Zvonu.

Slyšel jsem, že někteří z Vás vyjádřili obavy z toho, zda budete schopni udržet kněze, který nebude tentokrát řeholníkem a bude tedy potřebovat nejenom plat, aby měl z čeho žít, ale také zdravotní pojištění, po případě výdaje na auto a p. Ano, celá věc bude daleko komplikovanější, než dosud. S pomocí Vaší a také diecéze a místního o. biskupa, se snad

najde přijatelné řešení. Dáme-li hlavy dohromady a přiložíme-li všichni ruce k dílu, jistě se nám to podaří. Vždyť naši krajané, kteří sem do Ameriky přišli koncem minulého a začátkem tohoto století si vybudovali kostely, fary, farní školy a přitom na tom byli po mnoha stránkách daleko hůře, než jsme na tom dnes my.

Vím, že nejste všichni členy new-yorské "krajanské" farnosti či misie. Tím myslím, že ne Vy všichni, kteří dostáváte Zvon jste schopni chodit pravidelně každou neděli na naši krajanskou mši sv. Z těch 500. adres, na které Zvon posíláme, Vás většina dnes už bydlí moc daleko od kostela a proto se nedá očekávat, že přijedete na mši sv. To je ovšem dnes už pravda také v jiných krajanských oblastech, jako je na př. Chicago, Toronto, Los Angeles.... Zde u nás v Kalifornii, odkud Vám píší, máme také podobnou situaci. A přece, spojenými silami a organizováním různých podniků se nám podařilo naši kalifornskou misi nejenom udržet, ale i oživit! Právě minulou neděli - 12. v roce - nás Kristus Pán vyzývá a to hned třikrát, **NEBOJTE SE!**

S přáním všeho dobrého na Vás i v modlitbách vzpomíná Vás v Kristu

Mgr. Petr Esterka

**MŠE SV., KTERÉ BYLY NEBO BUDOU
OBĚTOVÁNY OTCEM ESTERKOU:**

- 17.6. za + Pavla Topenčíka - syn Paul
- 18.6. za + Franka Podeště - Paul Topenčík
- 19.6. za + Annu Zemberi - vnuk Paul Top.

KATOLICKÝ TÝDENÍK 23 / 9. ČERVNA 1996

Snahy o novou diecézi

ČEKÁNÍ NA SLEZSKÉ BISKUPSTVÍ TRVALO PŘES DVĚ STOLETÍ

Podnět k zřízení opavské diecéze vznesl již papež Pius VI. když v prosinci 1777 pověřil na žádost císařovny Marie Terezie olomoucké biskupství na arcibiskupství. Vedle nově zřízené diecéze brněnské mělo být druhým podřízeným též olomoucké arcidiecézi právě opavské biskupství.

První ostravský biskup František Lobkowicz. Snímek Jaromír Čejka

V ČR zřízena osmá diecéze

SÍDELNÍM BISKUPEM JMENOVÁN FRANTIŠEK LOBKOWICZ

Papež Jan Pavel II. vybověl žádosti biskupů moravské církevní provincie a zřídil dnem 30. května 1996 novou ostravsko-opavskou diecézi, která bude mít své sídlo v Ostravě. Tamní kostel Božského Spasitele byl povýšen na katedrálu. Kostel sv. Hedviky v Opavě se stává konkatedrálou. Hlavním patronem diecéze je sv. Hedvika Slezská. Nová diecéze zahrnuje 279 farností, které dosud tvořily součást olomoucké arcidiecéze. Prvním biskupem nově zřízené diecéze se stal dosavadní pražský světící biskup František Lobkowicz. Rozhodnutí papeže o jeho jmenování a vytvoření nové diecéze přečetl za účasti několika zástupců českého biskupského sboru 30. května v pražském Arcibiskupském paláci apoštolský nuncius Giovanni Coppa.

„O vyloučení ostravsko-opavské diecéze jsem požádal Svatý stolec 7. listopadu 1995,“ uvedl arcibiskup Jan Graubner na tiskové konferenci v Olomouci v den zřízení nové diecéze.

Ostravsko-opavská diecéze bude mít jedenáct děkanátů a rozkládá se na území okresů Bruntál, Ostrava, Frýdek-Místek, Jeseník, Karviná, Opava a Nový Jičín. Hranice nové diecéze odpovídají územnímu rozdělení stávajících okresů a nasledují historické hranice Slezska.

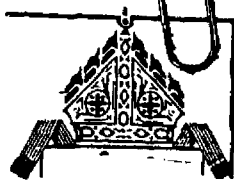
Rozlohou jde o menší část dosavadní olomoucké arcidiecéze, počtem obyvatel asi o polovinu. Náklady na zřízení sídla by měly být, jak již dříve uvedl Jan Graubner, minimální. Církev zde potřebuje pouze dvacet nových pracovníků. U kostela je velká fara a jeden dům v její blízkosti slíbila dlouhodobě pronajmout lamal radnice.

Se zahájením činnosti nového biskupství počítá František Lobkowicz předehně počátkem září, kdy

by měly být dokončeny nezbytné úpravy. Ke svému jmenování novinářům řekl, že mu prostředí jeho budoucí diecéze není neznámé, protože zde působil patnáct let. „Jsem přesvědčen, že velmi brzy najdu řadu spolupracovníků. Znam je ze svého předchozího působení v Ostravě a vím, že budou připraveni pomáhat,“ uvedl na otázku, jak se nově biskupství bude vyrovnávat se složitou sociální problematikou Ostravska. (čbk, cik, jpa, len)

ROZHOVOR S BISKUPEM FRANTIŠKEM LOBKOWICZEM

Po svém působení jako světitel biskup jste se stal sidelním biskupem, což může být považováno za povýšení. Považujeme to spíše za větší službu, větší zodpovědnost. Jak pokračuje budování vašeho nového sídla v Ostravě?

Město nabídlo dům, který však potřebuje rekonstrukci. Humor jsem neztratil, ani poté, co jsem si prohlédl prostory. Počátky asi budou velmi provizorní. Nedeptá mne to, těším se spíš na výsledek. Je sice nedlouho po jmenování, ale už mám určitou představu i o personálním obsazení některých úřadů. Nejde totiž jen o vybudování struktury, ale i o vytvoření týmu.

V nové diecézi nejste cizincem, již jste zde řadu let působil. Jak byste charakterizoval mentalitu věřících?

Složení diecéze bude pestré: těšínské Slezsko, opavské Slezsko, Ostravsko, Bruntálsko, Jesenicko, vše odlišné územím a do jisté míry i mentalitou. V některých oblastech je vysoká religiozita, v dobrém smyslu poznamenaná tradicí. Charakteristikou je i dvojjazyčnost česko – polská a je to oblast zemědělská i průmyslová. Na tyto odlišnosti bude nutno brát zřetel.

Mluvíte polsky?

Tak, možná i po polsku rozmáviac.

A co další jazyky?

Němčina mi taky není cizí, angličtinu znám ještě ze školy a pracuji na italštině.

Myslím, že každý zvažuje před svěcením své schopnosti i svoji minulost. Mluvil jste o tom i s těmi, kdo vás měli světit?

...V době, kdy jsem byl do úřadu povolán, v březnu 1990, jsem samozřejmě uvažoval o svých neschopnostech a o svém životě. Bylo mi řečeno, že Svatému otci se na takovou výzvu neřká „ne“. Musím v poškoře přijmout, říkal jsem si.

Jak bude pokračovat vaše práce v Praze?

Práce ve třech komisích, školské, pro řeholníky a zdravotní bude pokračovat dál, stejně jako vedení Národní komise pro oslavy svatojosefského milénia. Dá se předpokládat, že zde v Praze bude v dohledné době jmenován nový světitel biskup. Rád mu některou komisi přenechám. Ale školství bych si rád ponechal. I křižovníci a skauti mi zůstanou. Zkrátka přibudou jen nové povinnosti.

Pocítujete jako výhodu, že jste prošel prostředím v Praze, dětstvím v Plzni a prací ve Slezsku?

V Praze se mi stýskalo po Ostravsku, v Ostravě se mi bude stýskat po hlavním městě. Všude se mi lidsky stýská po rodné Plzni. Je to krásný pocit vědět, že mám všude přátele. O dovolené se zajedu podívat do Plzně s trochu jiným pohledem, musím okouknout provoz plzeňského biskupství.

O co byste chtěl usilovat v nové diecézi?

Bude nutno podle základních církevních dokumentů rozpracovávat myšlenku spoluzodpovědnosti všech věřících za církev. Nikoli „teď máme biskupa a on za nás vše vyřeší“. Jak znám prostředí, nedojde k tomu, jistě najdu řadu spolupracovníků. Chci, aby všichni, kdo jsou připraveni pomáhat, měli svého pastýře ukazujícího správný směr. Abychom šli zdravou cestou vedoucí do Božího království, společného cíle, kam všichni směřujeme.

NORBERT BADAL

Z pastoračního zpisníku...

ÚMYSLY NA MŠE SVATÉ:

MŠE SV., KTERÉ BYLY OBĚTOVÁNY OTCEM HERMANEM:.....

- * 5. 5. NA ÚMYSLY ČES. FARNOSTI VE WASHINGTONU
- * 12. 5. NA ÚMYSLY ČES. FARNOSTI V NEW YORKU
- 13. 5. ZA ZEMĚ. RODINU MINISTROU A KAŠPAROU
- 14. 5. ZA PÍ. HELENU STACHOVOU
- * 19. 5. ZA ŽIVOU A ZEMĚ. ROD. KOVAČIKOU
- 20. 5. ZA ŽIVOU A ZEMĚ. ROD. MINISTROU
- 21. 5. ZA TANA KARDINÁLA VLKA
- 22. 5. ZA SV. OTCE
- 23. 5. ZA ZEMĚ. ROD. KAŠPAROU A PAŘÍZKOU
- 24. 5. ZA NADĚŽDU A ROBERTA HORÁKA
- 25. 5. ZA ZEMĚ. JANA SYRO
- * 26.-29. 5. ZA ŽIVOU A ZEMĚ. ROD. JELÍNKOU (4x)
- 30. 5. ZA ŽIVOU A ZEMĚ. ROD. ČAPOŠOU
- 31. 5. ZA ZEMĚŘIÁNU TESARÍKOVU
- 2. 6. ZA ZEMĚ. PŘÍBUZNÉ A PŘÁTELE V NEW YORKU
(OD PÍ. KOUKALÍKOVÉ)
- 3. 6. ZA BOŽÍ OCHRANU PRO P. DANIELA HERMANA
- 4. 6. ZA ZEMĚ. ROD. ŠPIŠKOU A MIHALÍKOU
- 5. 6. ZA ŽIVOU A ZEMĚ. ROD. TOHEČKOU
- 6. 6. ZA ŽIVOU A ZEMĚ. ROD. POLÁŠKOU
- 7. 6. ZA JARU KOHOUTA S RODINOU A ZA FR. SHOLU
A FR. VĚMEČKA (OD P. MINISTRA A P. KAŠPARA)
- 8. 6. ZA ZEMĚ. JANA BEDNÁŘE
- 9. 6. ZA ZEMĚ. RODIČE BEDNÁŘOVY
- 10. 6. ZA ZEMĚ. RODIČE BLÁHOVY

BUDE OBĚTOVÁNO 10. 8. ZA MANŽELA
NICK SWIROWSKY - OD MANŽELKY A DCERY

A Christian Attitude

"Anyone who would not work, should not eat"

-Second Letter to Thessalonians, ch. 3:10b

"Syty hladovemu neveri"

-A Czech proverb meaning "The one who is full doesn't believe the one who is hungry"

"You can't understand another person until you walk a mile in his moccasins."

-An American Indian saying

In these days one cannot escape the dilemma: what to do with those who are in need and incapable of improving their own situation. On the one hand, it is clear that those who have the means to help others should be using their means to assist the needy neighbor. That is our Christian mission. That is what Jesus taught by word and example throughout the whole of his public life. On the other hand, we are exposed to a bombardment of information about abuses of the welfare system and other programs designed to help the less fortunate.

I myself experienced, after my escape from communist Czechoslovakia, how it felt to walk in the shoes of the hungry, the deprived, the people who are in need. Almost immediately after my escape with two friends, we were put into a refugee camp with very clear rules: If you want to emigrate, you will wait for emigration here in the camp where you will be provided with basic needs; you must not work since Austria has unemployment and you must not take the jobs of Austrian workers. If you are caught working you will not be allowed to emigrate. The problem was that the basic needs were not taken care of adequately. Often we were hungry. We could not afford to buy anything else but food, yet often we were hungry. I could not blame the father of a family who was forced to disobey the rules and take work just to feed his children. Unlike him, we had only ourselves to care for. It was a no-win situation.

The anecdotal approach to decide whether to help the needy is also lacking. We all know that one can have a bad experience. A son of one of my friends was robbed by a black man. He now has a tremendous fear of blacks and hates all of them. There is probably not a priest in this country who was not cheated by someone for help or money. I could write a book on this topic just describing what happened to me and to the priests I have worked with. We were all at one time or another exposed to elaborate schemes. Our kindness was abused. In effect we were conned by unscrupulous people. My predecessor in California, Fr. Popelka, was very often criticized for helping individuals; but always his response was: Even if ninety percent of the people I am helping are cheating, I would feel very bad not to help the one who really needed my help. Perhaps this was also the attitude of the institutional Church at its beginning. Many mistakes were made, and so today's Church takes as its policy not to give alms but to teach people to be responsible for themselves.

"If you give someone a fish, he eats for day; if you teach him to fish, he eats for a lifetime."

That is why I personally give aid to others through the established programs set up by the Church. You will never have the perfect situation, but this is the best way I know. I know through this means that the money goes to people who really need it, with very little used for administration of the programs.

If one looks at the dilemma: to help or not to help, it is really the attitude that counts. We must develop an attitude of compassion and understanding. I know that many people feel constrained by their own needs and are getting tired of always being asked to help others. And yet, not to help when we have opportunity to help would be sinful. The Christian approach is to give, not just from your leftover resources, but from your very substance. How many of us are like the poor woman of the parable who was praised by Jesus for giving from what little she had?

Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce, a nic nenacházím.

Snímek Jarnoslav Hodtk, KT

Homilie

Čtvrtý rok, plný dobrého ovoce

Každé čtyři roky se sportovní část světa připravuje na olympijské hry. Vrcholoví sportovci mají přesně vypracovaný tréninkový plán s určenými nominačními výsledky. Pro postup je nutné zaběhnout, skočit, hodit, zaplavat či zvítězit. Čtyři roky jsou naplněné potem a únavou. Aby se objevily plody úsilí, aby místo na stupni vítězů patřilo právě mně. Vždyť mít olympijskou medaili je velký pocit.

Tři roky chodí hospodář hledat plody na fíkovníku své vinice. Marně. Čtvrtý rok v Kristově podobnosti je ten nejdůležitější. Rozhoduje o všem, o vítězství a prohře. Dokonce i o životě a smrti, přesněji řečeno o zazeleňání se nebo o spálení. Jedná se o varování? Je to skutečnost, kterou nám Kristus přibližuje svým učením? Takové vymezení nám případně až příliš tvrdé. Jako by chtělo přímo hmatatelně omezit nekonečnou trpělivost dobrého Hospodáře.

V této chvíli nás napadá celá řada možností, v kterém roce hledání ovoce se právě nacházíme.

Můžeme odpočítávat od svého druhého obrácení, od křtu, udělení svátosti manželství nebo přijetí nové služby ve společenství církve. Díváme se zpět a hledáme mezi množstvím listů ovoce nebo aspoň náznaky. Vždyť je už čtvrtý rok! A nikde ani zrníčko úspěchu či vítězství? Jaký je můj účet na Boží vinici? Zabírám jen půdu a vrhám na jiné stromy stín?

V ekonomické sféře mluvíme o kariérových cestách, o tom, jaké možnosti postupu má úspěšný zaměstnanec a co má dělat, aby se dostal nejvýš. Jaké jsou kariérové cesty v životě Božího člověka? Jistě mnohý usiluje o osobní rozvoj, dostat se co nejvýš, vyzrát a přiblížit se Bohu. Ale nejde jen o kořeny nebo kmen. Důležitý je Ten, který přichází, aby opět pohnojil a okopal...

Čtvrtý rok poznáváme podle příchodu vinaře. Nikoliv jen naše snahy, ale především on představuje toho nejdůležitějšího v naší přípravě na budoucí úrodu. Potřebujeme pomoci, přidat síly, otevřít půdu. Proto je tu Vinař. I po letech neúrody nachází v člověku užitečné schopnosti. A tak jediné s jeho pomocí prožijeme čtvrtý rok, plný dobrého ovoce!

PAVEL ŠMÝD

OTÁZKA ODLUKY CÍRKVE OD STÁTU:

Vím, že většina z Vás si uvědomuje, co to znamená odluka Církve od státu. V první řadě to znamená, že stát se nevměšuje do záležitostí Církve a jiných náboženských společností. Tím se stává Církev nezávislá na státu. Je tedy svobodná ve svém počínání, pokud se toto nepřičí státním zákonům. Na straně druhé to ale znamená, že stát také Církev nepodporuje finančně, jak jsme tomu byli zvyklí z Evropy. Na příklad i komunistická vláda u nás doma platila kněze a řeholnice. Tím se ovšem stali kněží zaměstnanci státu, který nakonec rozhodoval i o tom, kdo z kněží může pracovat ve farnosti a kdo půjde "do výroby".

Zde v Americe jsou všechny kostely, školy - a to i katolické university - postaveny a udržovány z darů věřících. Také kněží, řeholnice, učitelé a profesori na církevních školách a zaměstnanci v církevních institucích jsou placeni z nedělních sbírek v kostelích a z darů věřících, jakož i ze školného, které platí rodiče za každé dítě.

Jedinou výhodou pro ty, kteří podporují jakoukoliv činnost Církve je, že si lidé mohou odečíst od daní tu částku, kterou dali Církvi. Toto pravidlo platí i pro nás. Veškerá činnost naší misie je financována z Vašich darů podobně, jako je každá americká farnost udržována svými farníky. Mení tedy pravdou, že by biskup platil kněze. Naopak. Každá farnost pravidelně posílá určitý poplatek svému biskupovi na vydání diecese. Tedy i biskup zde v Americe dostává plat od svých farníků.

Zmiňuji se o této věci proto, že jsem už z několika stran slyšel nesprávný názor na otázky týkající se podpory kněží a kostela. Jednou jsem slyšel podobnou poznámku dokonce od jednoho z našich kněží, který si snad myslel, že vláda Spojených států má ve svém rozpočtu i podporu Církve a náboženství.

Věř do konce. Třebas se i stalo, že by se všichni na zemi odvrátili a ty jen jediný bys zůstal věrný: přines i tehdy svou oběť a chval Boha ty, jenž jsi zůstal jediný věrný. A sejdete-li se dva takoví, hle, již je to celý svět, svět živé lásky, obejměte se navzájem v dojetí a chvalte Hospodina: nebo třeba jen ve vás dvou, přece se naplnila pravda jeho.

F. M. DOSTOJEVSKIJ, Bratři Karamazovi

Červenec '96

Po 1	Theobald (Deppold)	Jaroslava		St 17	Ceslav a Hyacinth, Jehonice	Martina
Út 2	Ota	Pavlecie		Čt 18	Emilian	Drabomíra
St 3	Tomáš, apoštol	Rudomír		Pá 19	Maksim ml. (+379)	Čeněk
Čt 4	Prokop (+1051), opni	Prokop		So 20	Eliška, prorok	Ilija
Pá 5	Svatí Cyril a Metoděj	Cyriř a Metoděj	svatou tetorezi	Ne 21	14. neděle v mezidobí Václav z Brnošín (+1619), kněz	Vítězslav
So 6	Svatí Marie Goretiová (+1902), mučednice	Jan Hus	inist. Konec (+1415)	Po 22	Marie Magdalena	Magdalena
Ne 7	14. neděle v mezidobí Willibald (+87), biskup, mučedník	Bohuslava		Út 23	Břehna Švédská (+1723), Jehonice	Libor
Po 8	Kilián (+689), biskup, mučedník	Nera		St 24	Kristina (+304), mučednice	Kristýna
Út 9	Vernika Giulianová (+1727), abatyše	Dejnová		Čt 25	Jakub Starší, apoštol, mučedník	Jakub
St 10	Amalie (Lubka)	Lubka, Amalie		Pá 26	Jachym a Anna, rodiče P. Marie	Anna
Čt 11	Benedikt z Nursie (+547), otec Západního mnišství, patron Evropy	Olega		So 27	Gorazd a druhové, žáci sv. Metoděje	Věroslav
Pá 12	Jan Guibert (+1073), řeholník	Boček		Ne 28	17. neděle v mezidobí Nazarius a Celus (+304), mučedníci	Viktor
So 13	Jindřich II. (+1024), císař	Markéta		Po 29	Matka z Beřane, učelnice Jeřábova	Matka
Ne 14	15. neděle v mezidobí Hrozna, premonstrát (+1217)	Karolína		Út 30	Peir Chrysohog (+450), arcibiskup, církevní učitel	Bořivoj
Po 15	Bonaventura (+1274), biskup, církevní učitel	Jindřich		St 31	Ignác z Loyly (+1556), zakladatel jezuitů	Ignác
Út 16	P. Miana Karmelká	Luboš				

Důležité je pracovat, ještě důležitější je modlit se, a nejdůležitější je přinášet obět.

kardinál Tomášek.